Nr. 44

4 november 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Onverwacht bezoek

Een goedgekleed heer nam langzaam plaats in de gemakkelijke stoel. Hij keek even om zich heen en zei: „De aangelegenheid, waarover ik met u spreken wil, is van zeer... eh... vertrouwelijke aard, meneer de directeur." De woorden hadden doodernstig geklonken en de man wachtte even voordat hij verder sprak. De directeur bood hem intussen een sigaret aan. Na een paar stevige trekken vervolgde hij: „De aanleiding tot mijn bezoek is een gebeurtenis van twee jaar geleden. Om heel nauwkeurig te zijn: iets dat gebeurde op de tiende maart, vandaag precies voor twee jaar. Toen ontdekte u dat men in uw fabriek ingebroken had, nietwaar?"

„Ja, dat is zo," gaf de directeur toe, „maar ik begrijp niet wat dat met uw bezoek te maken heeft. Weet u er iets van? De politie kon de inbreker destijds niet achterhalen."

De bezoeker knikte en zei: „Dat weet ik maar al te goed. De man was weg en bleef weg. U zult wel verbaasd zijn dat ik zo goed van het geval op de hoogte ben, maar ik ben naar u toe gekomen om u een bekentenis te doen. De man die ondanks de veiligheidsmaatregelen en de alarminstallatie uw fabriek binnendrong... was ik. Zoals u zich zult herinneren, was er weinig geld in kas. Ik heb daarvoor in de plaats goederen uit het magazijn meegenomen. Zodra ik alles verkocht had, ben ik naar het buitenland gevlucht en heb me daar schuilgehouden. Ongeveer een maand geleden heeft er een grote verandering in mijn leven plaatsgevonden. Op een gegeven moment werd ik wakker en... was een rijk man. Een oom van mij in Amerika was overleden en had mij tot zijn erfgenaam benoemd. Ik heb hem wel nooit gezien, maar ik heb het enorme bedrag natuurlijk zonder bezwaren aanvaard. Ik had nu een onbezorgd leven kunnen gaan leiden, maar de gedachte aan die bewuste diefstal liet mij niet met rust. Ik had steeds het gevoel dat men mij achtervolgde en dat ik de een of andere dag weleens gearresteerd zou kunnen worden. Tenslotte kon ik er niet meer van slapen en zo kwam ik op de gedachte om naar u toe te komen. Ik wil u nu een voorstel doen, meneer de directeur. Ik ben bereid om de schade die u toen geleden heeft, te vergoeden. Ik heb berouw over wat ik heb misdaan en ik wil het onrecht zo goed mogelijk herstellen. Ik zal mij opgelucht voelen, als ik niet steeds bang behoef te zijn ooit in de gevangenis terecht te komen. Zegt u mij het bedrag maar, waarvoor u gedupeerd was. Ik ben bereid om het meteen te voldoen."

Mustert, de eigenaar van de fabriek, staarde in gedachten verzonken door het raam. De woorden van de bezoeker hadden hem ontroerd en met een handgebaar naar de stoel zei hij tot de man, die in zijn opwinding was gaan staan: „Neemt u toch plaats; ik moet er even rustig over nadenken. De zaak is niet zo eenvondig als u wel denkt. Ik moet de grootte van de schade bepalen aan de hand van mijn oude boeken en..." Hij aarzelde even. „Een deel van de schade heb ik bovendien van de verzekering vergoed gekregen."

„Welke maatschappij was dat?" informeerde de bezoeker.

„De Cura," antwoordde de directeur, „maar waarom interesseert u dat?"

„Omdat ik mij naar eer en geweten verplicht voel dadelijk naar die verzekering te gaan om haar alles te betalen wat ze u uitbetaald heeft. Ik wil niets van het onrechtmatige bezit behouden."

Enkele ogenblikken heerste er doodse stilte in het kantoor. Het tikken van de klok was het enige geluid. De directeur dacht diep na en zei toen langzaam en bijna onwillig: „Uw bedoeling is beslist te prijzen, maar ik zie niet in waarom u zich met die verzekeringsmaatschappij in verbinding moet stellen. Volgens mij is dat overbodig. Ik ben de enige die door de inbraak gedupeerd is en daarom lijkt het mij voldoende als u die zaak met mij regelt."

De bezoeker keek hem vragend aan. Toen raakte de directeur in verlegenheid en zei: „U zou er mij bovendien een groot genoegen mee doen als u op mijn voorstel inging."

De bezoeker haalde zijn schouders op en zei: „Daar ik in zekere zin afhankelijk van u ben en verplichtingen tegenover u heb, ben ik natuurlijk bereid te doen wat u wenst. Maar mag ik dan ook weten wat voor reden u daarvoor heeft? Ons gesprek blijft natuurlijk onder ons."

De directeur draaide wat in zijn stoel heen en weer, schraapte zijn keel een paar maal en zei aarzelend: „Tja... misschien kunt u wel begrijpen dat ik na die inbraak even helemaal in de war was. Ik had veel schade geleden, daarbij was mijn boekhouding toen een beetje slordig, zodat ik het juiste bedrag van de schade niet precies kon uitrekenen; ik heb toen de verzekeringsmaatschappij, zonder opzet vanzelfsprekend, een bedrag opgegeven dat iets te hoog was..." De directeur zweeg even, dacht na en ging dan voort: „Als ik me goed herinner, was de eigenlijke schade ongeveer honderdveertigduizend. Ik heb door een misverstand opgegeven, dat dit bedrag tienduizend hoger was. Daarom begrijpt u wel, dat u mij in moeilijkheden zou brengen als u naar de verzekeringsmaatschappij ging en vertelde dat het bedrag tegen de honderdveertigduizend was..."

„Ik begrijp u volkomen," zei de ander, die opgestaan was. „U heeft zich een beetje in de cijfers vergist, dat kan iedereen overkomen. Het gaat bovendien maar om een kleinigheid; tienduizend speelt geen rol op zo'n bedrag. Maar misschien kunt u me dan wel even uitleggen hoe het mogelijk is, dat er in de boeken van de verzekeringsmaatschappij staat, dat men u een bedrag van... vierhonderdduizend heeft uitgekeerd?"

Als aan de grond genageld, onthutst en hoogrood keek de directeur de bezoeker aan. Toen trachtte hij zich weer te beheersen, stond op en vroeg kortaf: „Wie bent u?"

„Mijn naam is Van Hunsel, rechercheur van politie," antwoordde de bezoeker streng. „In naam der wet arresteer ik u wegens oplichting van de verzekeringsmaatschappij Cura."

Sterke Stans

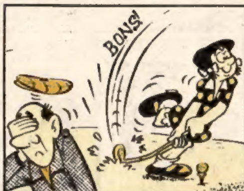

Mijn vader is geen struikrover

NAUWELIJKS WAS HENRY LYNDON UITGESPROKEN OF IN DE VERTE KLONK HOEFGETRAPPEL.

DE SOLDATEN WAREN NOG STEEDS OP ZOEK NAAR DE STRUIKROVER EN ZIJN DOCHTER.

OP MARTHA'S AANDRINGEN AT HENRY LYNDON VLUG EEN BORD SOEP. TOEN VERTROK HIJ.

BUITEN FLUISTERDE LYNDON MARTHA NOG VLUG IETS TOE.
JE MOET ER MET HAAR NIET OVER PRATEN, MAAR AMY WORDT GEZOCHT ALS MIJN MEDEPLICHTIGE EN JE WEET WAT VOOR STRAF DAAROP STAAT!
NEE TOCH! DAT LIEVE, ONSCHULDIGE KIND... NEE!

HENRY LYNDON KEEK BEZORGD, TERWIJL HIJ MET MARTHA NAAR ZIJN PAARD LIEP.
MARTHA, DOOR MIJN DOCHTER VERBORGEN TE HOUDEN LOOP JIJ OOK EEN GROOT RISICO, BESEF JE DAT WEL?
DAT INTERESSEERT ME NIET, ALS HET GAAT OM JUFFROUW AMY!

AMY SLIEP DIE NACHT ALS EEN ROOS.
GELUKKIG HAD ZE ER GEEN IDEE VAN WAT DE TOEKOMST ZOU BRENGEN.

TOEN AMY WAKKER WERD, SCHEEN DE ZON VOLOP. MARTHA WAS BOODSCHAPPEN WEZEN DOEN EN KWAM JUIST TERUG.
DAG, MARTHA, HEB JE AL IETS VAN VADER GEHOORD?
HET IS VREEMD, IK DACHT DAT IK JE VADER ZAG STAAN VOOR EEN RAAM VAN HET HUIS VAN SIR PERCY.

DAT KAN NIET. VADER ZOU NAAR HET NOORDEN RIJDEN EN HET GOUVERNEURSHUIS LIGT IN HET ZUIDEN.
DAN HEB IK ME VERGIST, MAAR DE MAN DIE IK GEZIEN HEB, LEEK TOCH SPREKEND OP HEM.

TOEN MARTHA DE KAMER UIT WAS, DRONG DE WAARHEID OPEENS TOT AMY DOOR.
NATUURLIJK, DIE MAN AAN HET RAAM MOET DE ECHTE STRUIKROVER ZIJN GEWEEST; DEGENE DIE VERMOMD ALS MIJN VADER OP LAST VAN SIR PERCY POSTKOETSEN OVERVALT!

AMY SPRONG UIT BED; SLAAP EN VERMOEIDHEID WAREN VAN HAAR AFGEVALLEN.
DAT IS DE SCHURK, NAAR WIE VADER ZOEKT! IK GA NAAR HET HUIS VAN SIR PERCY; MISSCHIEN KAN IK IETS ONTDEKKEN, IETS WAARDOOR IK VADER KAN HELPEN!

INTUSSEN WAS IN HET DORP DE OMROEPER OP STRAAT VERSCHENEN.
HOORT, HOORT! AMY LYNDON, DE DOCHTER VAN DE STRUIKROVER HENRY LYNDON, WORDT GEZOCHT WEGENS MEDEPLICHTIGHEID AAN DE WANDADEN VAN HAAR VADER!
DE MAN VERKONDIGDE LUIDKEELS HET BERICHT EN DE MENSEN BLEVEN STAAN OM TE LUISTEREN.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

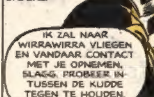

DE VOLGENDE DAG TROKKEN JILL EN HAAR HELPERS DOOR GRAZIGE VLAKTEN, WAAR VOLOP VOEDSEL EN DRINKEN WAS VOOR DE DIEREN. NA DRIE DAGEN KWAMEN ZE AAN HET LAATSTE ZWARE DEEL VAN DE TOCHT: DE DROGE STEPPE. 'S AVONDS LIETEN ZE DE KUDDE VOOR HET LAATST GRAZEN EN DRINKEN.

Het vliegtuig in de wildernis

Ons nieuwe vervolgverhaal door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts sluipt er een tijger in de buurt van het huis rond.*

U Shwe en zijn zoon stonden aan de rand van het ruime veld bij de grote olifant, die thans kalm met zijn slurf bladeren afrukte en in zijn bek stak. Zij hadden zich er juist van overtuigd dat het dier ongedeerd was en wilden het naar het midden van het kamp drijven. . . toen plotseling een licht geruis klonk en uit het struikgewas, dat hier het terrein begrensde, een aantal gewapende mannen opdook, die hen bliksemsnel omsingelden.

U Shwe wierp een enkele blik op de kerels en zijn achttienjarige zoon hoorde hem ontsteld mompelen: „Dacoits."

De voorman liet zijn ogen opnieuw over de groep glijden en het klamme zweet brak hem uit. Hij herkende twee van hen als bandieten, die al meer dan een jaar wegens roofovervallen door politie en leger gezocht werden.

„We wilden een en ander weten," zei de leider van de dacoits. „Daarom hebben we de tijger laten brullen en heeft U Pin deze grote olifant een prik gegeven om hem te laten trompetten."

„Je. . . je hebt een tijger laten brullen?" hakkelde U Shwe.

De boeven lachten zacht. „We hebben iemand bij ons, die alle dieregeluiden kan nabootsen," zei de aanvoerder grinnikend. „Maar we verprutsen onze tijd. Wie zijn er nog meer in het kamp? We hebben een tijdje geleden twee blanke mannen en een aantal arbeiders zien vertrekken. Hoeveel zijn er achtergebleven?"

U Shwe slikte een prop uit zijn keel weg en antwoordde:

„Mijn zoon en ik. En twee blanke vrouwen, die beiden goed bewapend zijn."

„Blanke vrouwen. . ." De twee woorden gingen fluisterend de kring rond.

„En zij zijn gewapend," herhaalde U Shwe, die zijn eerste schrik had overwonnen en met meer beslistheid sprak. „En je weet dat blanke vrouwen anders zijn dan Birmaanse. Wanneer zij in gevaar verkeren, vechten zij als tijgerinnen die haar jongen verdedigen. . . en zij aarzelen geen ogenblik om te schieten."

„Slapen zij nu?" vroeg de bendeleider en tussen zijn ogen verscheen een frons

toen U Shwe ontkennend het hoofd schudde.

„Neen, en daarom zijn we hierheen gekomen om te zien of er iets niet in orde was met Naga, onze grote olifant. Als we over een paar minuten niet terug zijn om te vertellen dat er geen onraad is. . . komen zij zelf om zich te overtuigen. Dan zal je ervaren hoe blanke vrouwen zijn. Zij hanteren hun revolvers vlugger en handiger dan mannen."

De aanvoerder van de dacoits aarzelde een moment. Meer dan de helft van zijn bende werd gezocht wegens moord. En hij was verstandig genoeg om te begrijpen dat het vermoorden van twee blanke vrouwen zoveel politiemannen en soldaten achter hen aan zou brengen, dat hij en zijn mannen weinig kans zouden hebben om te ontsnappen.

Hij keerde zich naar de zoon van U Shwe.

„Ga jij naar die twee vrouwen en zeg hun dat alles in orde is." Hij keek hem dreigend aan. „Je vader blijft hier. Als er alarm wordt gegeven. . . zal er rouw komen in je familie," en hij zwaaide zijn zware, vlijmscherpe dah (junglemes) dicht langs de keel van U Shwe.

„Je zult hier narigheid van beleven — om me niet sterker uit te drukken," zei de oude Birmaan dapper. „Mijn meester en de Franse dokter komen bij het aanbreken van de dag terug en je weet waarschijnlijk welke reputatie meneer Ormond heeft. Hij kent de jungle, zoals ik het gezicht van mijn vrouw ken."

De bendeleider lachte minachtend.

„We zullen afwachten, oude man," zei hij. „Je zoon moet ons voedsel brengen en we houden jou als gijzelaar. Als Ormond vroeg in de morgen terugkeert. . . vertrekken wij misschien. Zien we hem niet verschijnen. . . ach, we zijn arme mensen en in dit kamp zijn veel dingen die wij uitstekend kunnen gebruiken."

Er werd geen woord meer gesproken tot de zoon van U Shwe terugkwam. Hij had Jill en Marcelle, die weer wakker waren geworden, verteld dat er geen enkele reden tot ongerustheid bestond en dat de olifant ongedeerd was.

De aanvoerder van de dacoits knikte tevreden.

„Zij zullen tot morgenochtend rustig slapen, oude man," zei hij. „En wij gaan nu eten en rusten tot de blanke mannen terugkomen. . . als zij terugkomen. Wanneer de zon opkomt, zullen we weten wat ons te doen staat."

HOOFDSTUK II

De zon was juist opgekomen toen de boodschapper van Dick Ormond het pad bereikte dat naar het kamp leidde, ongeveer twee kilometer verder.

In het kamp was het ogenschijnlijk volkomen rustig. Veelkleurige vogels vlogen over de kleine, open vlakte in de jungle; Naga stond in het rivierbed en dronk uit de enige poel die niet was uitgedroogd; uit de schoorsteen van de kookhut stegen rookspiralen omhoog, die langzaam wegdreven. Ja, alles leek vredig en rustig. . .

Maar in de kookhut, bewaakt door de aanvoerder van de dacoits, zaten U Shwe en zijn zoon angstig bijeen. Zij hadden thee gezet; de bandietenhoofdman had echter niet toegestaan dat ze de nog slapende meisjes hun ontbijt brachten. Hij wachtte af of meneer Ormond en de Fransman zouden terugkomen — zoals U Shwe dreigend had verklaard.

Toen kwam de boodschapper, strompelend van uitputting, langs het pad het kamp binnen. Zijn armen en benen waren geschramd en bloedden, want hij was om de weg te bekorten dwars door de jungle getrokken.

In de kookhut gaf U Shwe hem eten en drinken. Daarna haalde hij, verkwikt en een beetje uitgerust, uit zijn bovenkleed een opgevouwen vel papier te voorschijn. Maar tegelijk viel er iets met een doffe plof op de vloer.

„Deze brief is voor. . ." Verder kwam de jonge Birmaan niet, want hij staarde, te verbijsterd om nog een woord te kunnen spreken, naar het iets dat uit het kledingstuk was gevallen en thans aan zijn voeten lag. Het was een pakket splinternieuwe Birmaanse bankbiljetten. Op het bandje dat de geldswaardige papieren tot een bundel bijeenhield, stond dat er tweehonderd biljetten van vijftig ropij in zaten.

Een kreet van verbazing ontsnapte U Shwe; hij keek de jonge kornak een ogenblik aan en bukte dan om de bundel op te rapen. Maar Boh Thauk, de leider van de bandietenbende, was hem vóór. Hij griste met een razendsnelle beweging het pakket van de vloer en liet de randen van de biljetten met een ritselend geluid langs zijn duim glijden.

„Waar heb je die gestolen?" vroeg Boh Thauk. Zijn ogen glinsterden van

„Waar heb je die gestolen?" vroeg Boh Thauk.

hebzucht. Nooit in zijn leven had hij zoveel geld in handen gehad... tienduizend ropijs betekenden voor een man als hij een fortuin.

De boodschapper deinsde een moment terug en zei toen woedend: „Ik heb ze niet gestolen. We kwamen met meneer Ormond en de Franse dokter midden in de nacht op de plaats van het ongeluk aan. Een groot vliegtuig was tegen de helling van de heuvel geslagen; de vleugels waren afgebroken en bomen lagen gekraakt en versplinterd in het rond. De lading was uit het wrak geslingerd: kisten, waarvan sommige waren opengesprongen."

„En dit pakket kwam uit een kist?" vroeg Boh Thauk. Zijn stem trilde van opwinding. „Zoveel geld in één kist?"

„Er lagen honderden van die kleine bundels overal verspreid," antwoordde de jonge Birmaan. „Ik wist niet dat het geld was. We werkten bij het zwakke licht van lantaarns. Ik raapte dit op..."

„Omdat je dacht iets te kunnen stelen dat niemand zou missen," zei U Shwe streng.

„Bemoei je er niet mee, oude man," snauwde Boh Thauk. Toen keek hij zwijgend voor zich uit. Indien de kornak de waarheid sprak, moest er een enorm bedrag aan geld bij het wrak van het vliegtuig liggen. Zelfs als een man slechts een half dozijn bundels van vijftig-ropijbiljetten bijeenraapte, was hij voor zijn hele leven schatrijk.

De aanvoerder van de dacoits had zijn plan gauw klaar; Boh Thauk was een vlug denker. Zijn bende telde meer dan twaalf gewapende mannen. Als zij het neergestorte vliegtuig eerder bereikten dan de reddingsgroep van de regering, was de

Weerstand bieden was nutteloos. U Shwe en de boodschapper werden gebonden.

geldschat voor hen. Een salvo op korte afstand, een vlug uitgevoerde aanval met junglemessen... en meneer Ormond en zijn groep zouden voor altijd tot zwijgen gebracht zijn. Niemand zou dan ooit weten wat er was gebeurd. Het wrak van het vliegtuig kon worden verbrand en Boh Thauk en zijn dacoits konden gaan waarheen zij wilden, met misschien honderden bundels roppijbiljetten.

Al deze gedachten flitsten door de geest van Boh Thauk terwijl hij bij het vuur hurkte, gadegeslagen door de bevreesde boodschapper en U Shwe. Boh Thauk nam zijn besluit. Deze twee moesten ook tot zwijgen worden gebracht — en ieder ander in het kamp. Hij gaf een kort fluitsignaal — het nagebootste geluid van een junglevogel — en vier van zijn mannen kwamen vlug naar de kookhut. Weerstand bieden was nutteloos. U Shwe en de boodschapper werden gebonden, buiten het kamp gebracht en daar, met de zoon van U Shwe, voorlopig in een bosje struikgewas geworpen, onder bewaking van een gewapend bendelid.

Daarna begaven Boh Thauk en zijn ondercommandant zich naar het huis waar de twee blanke „vrouwen" sliepen.

„We moeten vlug toeslaan," waarschuwde Boh Thauk. „Want die oude man zegt dat de vrouwen gewapend zijn en niet aarzelen zullen onmiddellijk te schieten. Houd je mes gereed."

Zij bleven staan bij de halfopen deur van het bamboehuis, waar Jill en Marcelle de nacht hadden doorgebracht.

Jill was juist wakker geworden en keek nog een beetje suffig de kamer rond. Marcelle sliep nog. Zij werden beiden met een schok klaar wakker door een stem buiten.

„Dames," zei Boh Thauk, „hier is een boodschap van meneer Ormond."

Jill liet zich uit het bed glijden en zou vlug naar de deur zijn gelopen, als de vingers van haar linkerhand niet in een vouw van het muskietennet verward waren geraakt, zodat ze met een ruk tot staan werd gebracht. Terwijl ze haar vingers bevrijdde, fluisterde Marcelle: „Wacht even."

Jill keerde zich half om naar haar vriendin in het andere bed. Marcelle stak haar hand waarschuwend op. Vanuit haar bed kon ze juist door de gedeeltelijk geopende deur zien en ze had een glimp opgevangen van Boh Thauks ondercommandant. De man had een ongunstig voorkomen en het feit dat hij een groot, getrokken mes in zijn rechterhand hield, was ook niet bepaald geruststellend.

„Voorzichtig," fluisterde ze dringend. „Het is een vreemde... een Birmaan die we nog nooit hebben gezien."

Jill aarzelde een ogenblik. Toen trok ze haar kamerjapon aan, schoot in haar muiltjes, greep de revolver, die onder haar kussen lag en liep rustig naar de deur.

Juist klonk weer de stem van Boh Thauk: „Er is een boodschapper gekomen, dames," toen Jill de deur met een krakend geluid wijd open duwde.

Gedurende misschien vijf seconden stond ieder bewegingloos. De ogen van Boh Thauk en van zijn ondercommandant waren gevestigd op de revolver, die op hen gericht was. Deze blanke vrouw bleek een jong meisje te zijn, maar ze wekte niettemin de indruk zonder aarzelen van haar wapen gebruik te maken en hen neer te schieten, als zij een enkele verdachte beweging maakten.

Jill sprak het eerst. Ze hoorde zelf dat haar stem een vreemde klank had, want op het zien van de twee mannen was haar keel plotseling droog geworden.

„Jullie... hebben een boodschap voor mij?" zei ze.

„Jullie... hebben een boodschap voor mij?" zei ze.

Boh Thauk groette op oosterse wijze, probeerde te glimlachen en toonde het vel papier in zijn uitgestoken hand.

„Ja, juffrouw," antwoordde hij. „Een kornak van meneer Ormond heeft dit gebracht."

Jill nam de brief aan en ging terug in het huis. Marcelle was uit bed gekomen en kleedde zich vlug aan. Jill had de deur gesloten en daar er slechts een enkel klein raam in een der wanden was, moest ze het papier dicht voor haar ogen houden om het te kunnen lezen.

„De brief is van oom Dick," zei ze en las:

Lieve Jill,

Er heeft inderdaad een vliegramp plaatsgehad; een groot vrachtvliegtuig is neergestort. Vijf leden van de bemanning zijn ernstig gewond en we beschikken niet over de middelen om hen te vervoeren. Dokter Duhamel doet wat hij kan, maar we hebben dringend veldbedden, voedsel en kookgerei nodig. Laat U Shwe daarmee een olifant beladen en dan hier naar toe komen. Vraag hem ook een bericht naar Maung Pyin te laten brengen. Zet er het volgende in: „Vrachtvliegtuig van de regering neergestort aan de zuidzijde van de Myu-nat. Stuur helikopter om gewonden op te halen. Indien geen helikopter beschikbaar is, zend dan een grote reddingsploeg om een pad door de jungle te hakken, zodat de gewonden op draagbaren vervoerd kunnen worden. Laat ook een sterke wacht meekomen ter bewaking van de vracht, die regeringseigendom is (kisten met bundels bedrukt papier)."

Teken het bericht uit mijn naam. De autoriteiten in Maung Pyin zullen weten wat ik bedoel met „bedrukt papier". Bij nader inzien lijkt het mij verstandiger dat jij en Marcelle met de zoon van U Shwe naar Maung Pyin gaan. Het kan enige dagen duren voor ik terug ben.

Hartelijke groeten van dokter Duhamel en mij aan jullie beiden,

oom Dick.

Jill gaf Marcelle de brief en kleedde zich vliegensvlug aan. Dan riep ze naar de mannen, die nog buiten stonden: „Vraag U Shwe dadelijk bij me te komen."

Het bleef even stil en Jill wilde haar vraag reeds op luider toon herhalen, toen Boh Thauk antwoordde: „Hij is hier niet, juffrouw. Hij en zijn zoon zijn de jungle ingegaan om de olifanten, die daar voedsel zoeken, terug te halen."

Het was een redelijke verklaring en Jill maakte zich niet ongerust.

„Willen jullie in de kookhut het vuur aansteken en het ontbijt klaarmaken?" vroeg ze. „We hebben haast."

„Ja, juffrouw," was het onmiddellijke antwoord en ze hoorden het geluid van voetstappen die zich verwijderden.

Marcelle liep naar de deur, opende die voorzichtig op een kier en gluurde naar buiten.

Wordt vervolgd

SPELEND

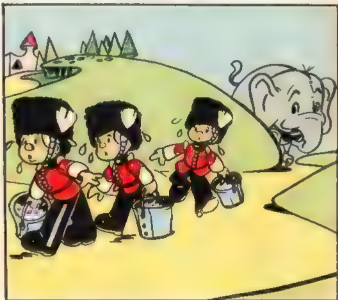

Op een keer beval sergeant Bullebak Tommie de ramen van de kazerne schoon te maken. Tommie ging Mick en Dick halen. „Kom, jongens," zei hij, „we moeten alle ramen schoonmaken." Mick en Dick gingen een paar emmers halen, maar toen merkte Tommie dat de kraan geen water meer gaf.

„Wat een pech!" riep hij uit. „Wat zou er gebeurd zijn?" De anderen hadden er geen idee van, maar toen ze even later naar buiten gingen, zagen ze wat er aan de hand was. „Alle granaten," zei Tommie, „er zit hier een lek in de pijp. Kijk eens, de hele boel staat bijna blank."

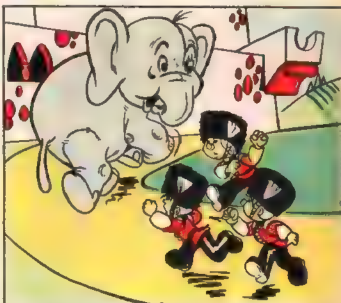
„Wat nu?" zei Dick. „Sergeant Bullebak is woedend als hij merkt dat we zijn bevel niet uitgevoerd hebben." Maar Tommie had een idee. „We gaan water uit het meer halen," zei hij. Even later waren ze er al. Dollie Dimpel en Trineke Klomp zagen hen bezig en keken verbaasd op.

„Gaan jullie mee?" vroegen ze. „Nee," zei Tommie, „we moeten eerst de ramen van de kazerne wassen." Toen ze de emmers gevuld hadden, gingen ze terug. Het was een zwaar werkje, de soldaten hijgden van inspanning en kregen het erg warm. Ongemerkt kwam Della de olifant naderbij.

SPEELGOED

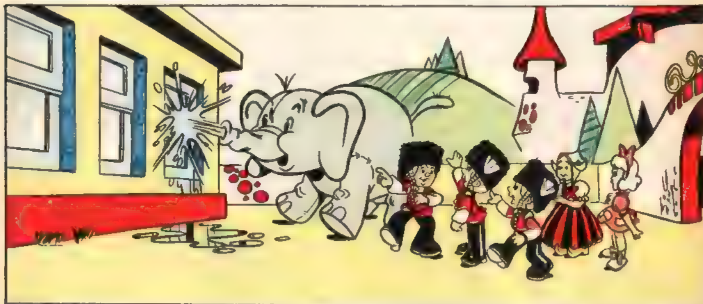

Della was aan het wandelen en had het ook warm. Toen hij die emmers vol fris water zag, kreeg hij opeens grote dorst. En toen de soldaten even waren gaan zitten om uit te rusten, zoog hij gauw het water in zijn slurf op. „Della, wat doe je nu?" riep Tommie, toen hij het zag.

„Dat water hebben we nodig om de ramen te wassen," riep Dick. Della keek de soldaten een ogenblik verbaasd aan, toen kwam er een ondeugende blik in zijn ogen en vlug liep hij het pad op naar de kazerne. Tommie en de anderen renden achter hem aan; ze waren erg boos op de olifant.

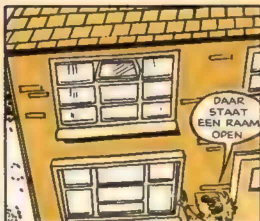

Della zei niets; hij bood niet eens zijn verontschuldigingen aan en dat vond Tommie vreemd. Maar opeens zag hij wat Della van plan was. De olifant liep recht op de vuile ramen af en spoot al het water, dat hij in zijn slurf had opgezogen, ertegenaan. In een wip waren ze schoon.

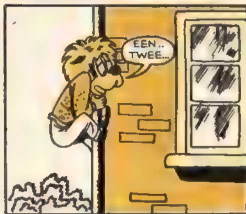
Iedereen begon te lachen en Della zei: „Het spijt me dat ik jullie niet kon vertellen wat ik van plan was, maar ik had mijn hele slurf vol met water en dan kan ik nu eenmaal niets zeggen." Tommie en de soldaten waren blij met zijn hulp en gaven hem iets lekkers als beloning.

LEONARD

IK HEB MIJN SLEUTEL VERLOREN!

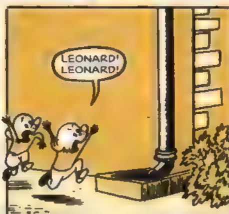

DAAR STAAT EEN RAAM OPEN

WEES VOOR-ZICHTIG, LEONARD..

EEN.. TWEE...

IK KAN ER NIET BIJ!

MISSCHIEN ZO. NEE, OOK NIET!

LEONARD! LEONARD!

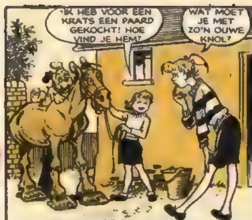

STIL TOCH! MOET IK ERAF VALLEN?
MAAR, LEONARD..

WAT EEN KLIM!

JA! GELUKT!

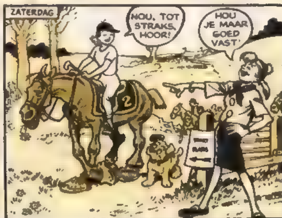

H..HOE KO-MEN JULLIE BINNEN?
DAT WILDEN WE JE VER-TELLEN, LEONARD...
DE ACHTER-DEUR WAS OPEN!

Map en Moppie

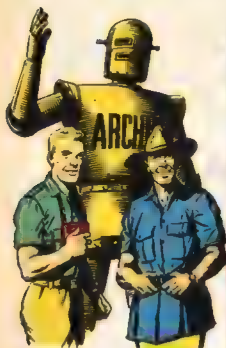

De man van staal

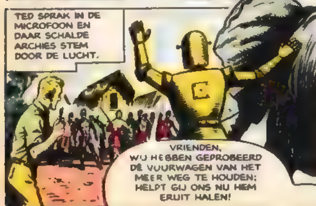

DE TREIN REED SLINGEREND DE OEVER VAN HET MEER AF.

MISSCHIEN DURVEN ZE PAS, ALS ZE ARCHIE BEZIG ZIEN. HIJ EN DE OLIFANT ZULLEN HARD MOETEN WERKEN.

OP AANWIJZING VAN TED MAAKTE ARCHIE EEN TUIG VAN LIANEN VOOR DE OLIFANT EN BOND DE UITEINDEN AAN DE WAGON.
JUIST, ARCHIE! PRIMA GEDAAN!

EVEN LATER...
KOM, ARCHIE, EEN... TWEE... TREKKEN!
DE WIELEN ZITTEN VAST IN DE MODDER, WE MOETEN ER IETS ONDER LEGGEN.

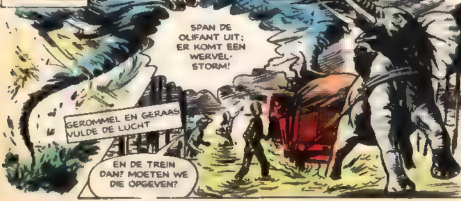

NIEUWSGIERIG KEKEN DE INBOORLINGEN TOE.
STALEN REUS ZIJN MACHTIG MAN!
MAAR HIJ ALLE VIS VERJAGEN!

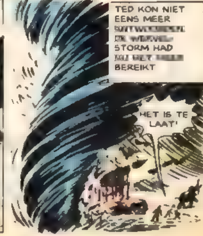

INTUSSEN WERD DE LUCHT ZWART EN DEED EEN AANZWELLENDE WIND DE
WE SCHIETEN OP. HOU VOL, ARCHIE!
WAAR ZIJN DE INBOORLINGEN GEBLEVEN, TED?

DE OORZAAK VAN HUN VERDWIJNEN WAS DE KOMST VAN DE WRAAKZUCHTIGE WAROGI
IK GEKOMEN BEN OM U TE WAARSCHUWEN. DE GEESTEN VAN HET MEER ZIJN VERSTOORD
VAN BLANKEN!

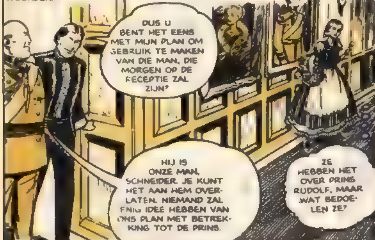

DE LUCHT WORDT DONKER. DE GEESTEN VAN HET MEER ZIJN BOOS; DAT IS DE SCHULD VAN DE

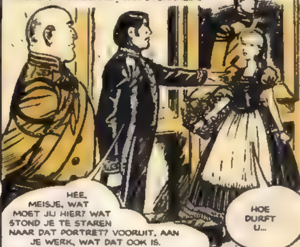

DE WIND ZWOL AAN EN APEN SCHOTEN KRIJSEND DOOR DE BOMEN.

EEN SPIRAALVORMIGE SCHADUW KWAM NADERBIJ
SPAN DE OLIFANT UIT; ER KOMT EEN WERVELSTORM!
GEROMMEL EN GERAAS VULDE DE LUCHT
EN DE TREIN DAN? MOETEN WE DIE OPGEVEN?

TED KON NIET EENS MEER
STORM HAD
BEREIKT
HET IS TE LAAT!

De samenzwering tegen prins Rudolf

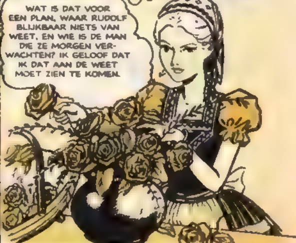

[redacted] LOOP VAN OMSTANDIGHEDEN HAD ANITA VERMOMD NAAR RUDOLFS PALEIS GEVOERD. ZE [redacted] GEWEEST, OMDAT PRINS RUDOLF NA ZIJN TROONSBESTIJGING DE [redacted] ZIJN LAND WAS GAAN [redacted] ZICH AFVROEG WAT DE [redacted] EERSTE MINISTER WAREN, WANTROUWDE ZE HEM INSTINCTIEF.

[redacted] IN GEDACHTEN, TOEN ZE [redacted] WACHT BIJ HET KASTEEL VAN HAAR OOM TERUG [redacted] HET ZOMERHUISJE, WAAR ZE HAAR BOERINNENPAKJE BEWAARDE. TERWIJL ZE ZICH VERKLEEDDE, OVERDACHT [redacted] DIE HAAR PLAN KONDEN VERIJDELEN. IN DE EERSTE PLAATS HAAR OOM. EN DAN BLEEF ER DE [redacted] DIENSTER ZOU KUNNEN SPELEN, ZIJ, DIE ALTIJD [redacted].

12

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie gaat als verstekeling mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij Fernaldi, een boer, voor wie zij moeten werken.*

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

Olivier worstelde tegen, maar de vrouw was groot en sterk. Toen hij haar tenslotte wist te ontglippen, veegde hij snel met de rug van zijn hand zijn wangen af.

„Zie je dan niet dat ze je wil bedanken?" vroeg Pollie dringend. „Ze heeft natuurlijk niet gezien dat je hem erin hebt gegooid. Ze weet alleen dat je hem het leven hebt gered!"

„Het leven gered?"

„Natuurlijk! Doe eens een beetje vriendelijker. Laat haar toch rustig haar gang gaan!"

„Nee, nee, asjeblieft geen gezoen meer. Maar vriendelijk kijken zal nog wel gaan. Als het moet, kan ik zelfs net doen alsof ik een heldendaad heb verricht."

De vrouw stond Olivier met stralende blikken op te nemen. Onderwijl praatte ze maar door, zonder dat de kinderen er een woord van verstonden. Olivier maakte een onhandig buiginkje en zei: „O, het was de moeite niet waard, mevrouw. Voor zo'n lief klein kereltje zou iedereen zijn leven op het spel zetten!"

De vrouw was eenvoudig verrukt over dit antwoord, waarvan ze de betekenis wel zo ongeveer scheen te begrijpen. Ze zweeg en dacht met schuin geheven hoofd een ogenblik na. Daarna beduidde ze de kinderen dat ze even moesten wachten en schommelde weg in de richting van de schuur. Plotseling sloeg ze de deur met een hevige klap dicht en schoof de grendel ervoor.

Uit de schuur klonk gedempt het geschreeuw van Fernaldi tot Pollie en Olivier door. Ook zijn zoontje was klaarblijkelijk weer aan het huilen geslagen. Bij de schuurdeur stond de boerin drukke

gebaren te maken onder het slaken van allerlei uitroepen. Ze wees herhaaldelijk naar de uitgang van het erf, waarachter de weg zich verleidelijk tussen de heuvels doorslingerde.

„Zie je dat, Olivier?" riep Pollie uit. „Ze laat ons ontsnappen! Bij wijze van dank voor het redden van haar zoontje. Kom mee, gauw!"

„Maar ik begrijp niet. . ." begon Olivier aarzelend.

„Sta nou niet te treuzelen. Schiet op! Rennen zo hard je kunt!"

Ze wuifden de boerin toe en zetten het op een lopen, het erf over, het hek door en de weg op. Zonder ergens anders oog voor te hebben dan voor de keien en de kuilen waarmee hun pad bezaaid was, holden ze een hele tijd hijgend door. Tenslotte lieten ze zich bezweet en met bonzend hart neervallen in de schaduw van een boom.

Toen hij weer een beetje op adem was gekomen, ging Olivier met een pijnlijke rug rechtop zitten. „Ik snap er geen steek van," zei hij. „Waarom zou die kleine brulaap haar nou niet hebben verteld dat ik hem in het water heb gesmeten?"

„Hij had het veel te druk met schreeuwen," antwoordde Pollie. „Hij had de schrik danig te pakken."

„Zouden ze ons niet achterna komen?"

„Och, dat denk ik niet. De boerin zal haar man wel tot rede brengen."

Opgelucht begon Olivier te lachen en Pollie deed met hem mee.

Toen de ergste vermoeidheid een beetje begon te wijken, gingen ze na hoe ze er nu eigenlijk voor stonden. Niet al te best, vonden ze allebei. Ze hadden geen eten en drinken en geen geld. Ze hadden honger en zaten midden in een dun bevolkte streek, die onder het vijandelijke Franse leger stond.

„In ieder geval zijn we nu vrij," zei Pollie. „Dat is een hele troost."

„Het lijkt me het beste dat we de kust maar weer opzoeken," meende Olivier, „dan kunnen we die in zuidelijke richting volgen. Laten we maar proberen of we weer op Sicilië terecht kunnen komen. Daar ligt nog altijd ons eigen regiment en daar zijn we veilig."

„Het lijkt me een hele onderneming," zei Pollie zorgelijk.

„Daar heb je gelijk in, maar het is onze enige kans. Laten we om te beginnen maar eens kijken of we ergens wat te eten kunnen krijgen. Ik hoop niet dat we ook nog moeten gaan stelen. Ben je klaar?"

„Ik wel," zei Pollie, terwijl ze opstond.

„Vooruit dan maar. Deze kant uit," besliste Olivier.

In flink marstempo begonnen ze het bergpad te volgen. Al spoedig kregen ze de zee weer in zicht. Het zag er niet best voor hen uit, zoals ze daar met een lege maag en in een volkomen onbekende omgeving voortstapten. Maar dank zij het feit, dat ze weer op vrije voeten waren, hielden ze goede moed. Weldra begon Olivier een soldatenliedje te zingen en Pollie stemde vrolijk met hem in.

HOOFDSTUK 6

Een ontmoeting in de Zwarte Arend

Lang hielden Pollie en Olivier het zingen niet vol, want de zon scheen al weer met verzengende hitte op hen neer. De vreugde over hun ontsnapping verdween langzaam maar zeker. Tenslotte sjokten ze over de stoffige, hobbelige weg zwijgend naast elkaar voort.

Ongeveer een uur nadat ze aan hun tocht waren begonnen, bereikten ze een riviertje, dat als een kleine waterval tussen de rotsen door kabbelde in de richting van een oude stenen brug. Gulzig dronken ze allebei een paar flinke teugen van het kristalheldere water en gingen daarna in de schaduw van de brug een tijdje liggen uitrusten. Opnieuw dachten ze erover na wat hun te doen stond. Olivier was vrij opgewekt, maar Pollie toonde zich, tegen haar gewoonte, nogal somber.

„Het kan best waar zijn dat we in de goede richting gaan," zei ze, „maar we kunnen wel dagenlang moeten lopen eer we in de buurt van Sicilië komen."

„Dat zou weleens mee kunnen vallen," antwoordde Olivier. „Aan boord van de *Zwaluw* hebben we een uur of twaalf in noordwestelijke richting gevaren. In de sloep hebben we ongeveer twintig uur achtereen terug zitten roeien. Nadat de piraten ons te pakken hadden gekregen, hebben we nog enkele uren gezeild. Als ik dat allemaal zo naga, geloof ik niet dat we erg ver van Sicilië verwijderd zijn."

„Niet zo erg ver, dacht je? Hoe ver dan precies? Vijf kilometer? Of vijftig?"

„Nee, zeker geen vijftig. Het enige dat ons te doen staat, is vandaag zo ver mogelijk door te lopen."

„Zonder dat we te eten krijgen, zeker. . ."

„Toe nou, Pollie! Kop op, meid! Je schiet er niets mee op om bij de pakken neer te blijven zitten. Natuurlijk krijgen we wel wat te eten. Als leerling-tamboer van het honderdelfde regiment infanterie beloof ik je op mijn woord van eer dat je vanavond niet met een lege maag hoeft te gaan slapen. Wat heb je het liefst? Een gebraden kippetje met wijn en fruit? Of een stevige broodmaaltijd met melk en honing?"

Hij stond met een zuurzoet lachje op en rekte zich uit. Vervolgens bood hij zijn nichtje galant zijn arm aan.

„Beste mejuffrouw Trott," zei hij, „wilt u mij astublieft de eer aandoen mij naar het zonnige zuiden te vergezellen en ergens met me aan tafel te gaan?"

„Heel gaarne, tamboer Crow!" antwoordde Pollie, terwijl ze moeizaam overeind kwam en het stof van haar rafelige broekspijpen sloeg. „Ik geef u de verzekering dat een goed verzorgde maaltijd me bijzonder welkom zal zijn."

„Zo gaat het beter!" hernam Olivier opgewekt. „Me dunkt dat het ondertussen een uur of drie, half vier zal zijn. Het is lang niet zo warm meer als een paar uur geleden. Het kan niet lang meer duren voordat we deze afschuwelijke heuvels achter de rug hebben."

Maar de weg leidde nog geruime tijd

„Ze laat ons ontsnappen! Bij wijze van dank voor het redden van haar zoontje."

Wat de kinderen het meest van alles boeide, was een enigszins heuvelachtige kust, die bijna recht tegenover hen vaag uit zee opdoemde.

vrij steil naar boven Soms passeerden ze een paar wijngaarden die volgens eeuwenoud gebruik terrasvormig tegen de hellingen waren aangelegd Zo nu en dan zagen ze een boerderijtje, opgetrokken uit dezelfde grauwe steen als het huis van Fernaldi, waar dan meestal een troepje bruinverbrande kinderen in de buurt speelde.

Tweemaal zagen ze zich genoodzaakt een lastige omweg te maken, dwars door het rotsachtige landschap, om te voorkomen dat ze in een dorpje zouden belanden. Van tijd tot tijd zagen ze in de verte aan hun rechterhand de zee, die er nog altijd even blauw en rustig uit zag.

Op een gegeven moment hoorden ze opeens een groep marcherende soldaten naderen, voorafgegaan door een luidruchtig trommelende tamboer. Ze verborgen zich zorgvuldig in de struiken en zagen op geringe afstand een bataljon Franse infanteristen voorbijtrekken.

Het zal ongeveer vijf uur zijn geweest, toen Pollie en Olivier eindelijk het hoogste punt van de weg bereikten. Ze bleven staan en keken om zich heen Hoe hongerig en vermoeid ze ook waren, het uitzicht op dit punt deed toch hun harten sneller kloppen van verwachting!

Aan hun linkerhand rees hoog en bijna loodrecht een bergwand op, aan hun rechterhand was een honderden meters diepe afgrond; de zee lág daar loodrecht onder hun voeten. Op de plek waar het blauwe water tegen de rotsen kabbelde, strekte zich een smalle streep schuim uit. Maar wat de kinderen het meest van alles boeide, was een enigszins heuvelachtige kust, die bijna recht tegenover hen vaag uit zee opdoemde

„Dat moet Sicilië zijn, Pollie!" riep Olivier opgetogen uit. „Het kan niet missen Ik heb al zó dikwijls kaarten van dit gebied gezien dat ik er geen moment aan twijfel "

„Prachtig," antwoordde Pollie op nuchtere toon. „Dan hoeven we dus alleen maar dat stuk zee over te steken "

„Precies," zei Olivier, zonder notitie te nemen van de spotternij van zijn nichtje „Kijk, Pollie," ging hij voort, „daar in de verte zie ik een herberg liggen. Zo'n herberg vind je altijd in de buurt van een bergpas Het is een vaste pleisterplaats voor reizigers en voor ruiters die van paard willen verwisselen."

„Dan is er geen kou aan de lucht," hernam Pollie op dezelfde toon. „We stappen gewoon die herberg binnen, laten de waard bij ons komen, bespreken twee goede kamers, bestellen een uitvoerige maaltijd en nemen een bad, terwijl de bedienden schone kleren voor ons klaarleggen " Maar met een bevend stemmetje voegde ze er opeens heel timide aan toe: „O, Olivier, als je toch eens wist, wat 'n honger ik heb. . En dat met een herberg vlak voor onze neus We bezitten met ons tweeën nog geen stuiver. Maar zelfs als

we er met een zak vol geld op af zouden gaan, zouden ze ons nog onmiddellijk arresteren en aan de Fransen uitleveren."

„Zo erg is het nu ook weer niet, Pollie! Luister, ik weet wat we doen. We glippen ongemerkt de binnenplaats op en verstoppen ons in een stal of zo iets. En dan ga ik erop uit om iets eetbaars te zoeken. Afgesproken?"

„Afgesproken," gaf Pollie toe. „En als iemand ons in de gaten mocht krijgen, doen we net alsof we Fransen zijn!"

„Ik ken geen woord Frans. En jij evenmin."

„Wat doet dat ertoe? Er wonen toch zeker Italianen? Die spreken ook geen Frans." Geestdriftig ging Pollie voort: „We geven ons uit voor Franse tamboers, die op zoek zijn naar hun regiment. Als we worden aangesproken, roepen we onmiddellijk: Vive l'empereur! Dat doen de Fransen altijd, heeft oom Pharao me verteld. Het betekent: Leve de keizer. Leve Napoleon!"

„Prima. En wacht eens, wat is Fransen ook weer in het Frans?"

„Franséé of zo iets, geloof ik," peinsde Pollie.

„Mooi. Vive l'empereur, Franséé," herhaalde Olivier, alsof hij een soort wachtwoord van buiten leerde. „Kom mee, Pollie, we zullen het proberen."

Zonder verder te dralen stapten ze naar de herberg toe. Het was een langwerpig, enigszins bouwvallig bakstenen gebouw met een hoge poort in het midden. Boven de deur hing een vierkant bord, waarop een zwarte arend was geschilderd.

Bij de poort aangekomen bleven ze even staan, keken eens om zich heen en gingen daarna naar binnen; Olivier liep voorop. Op de binnenplaats was iemand bezig de wielen van een koets schoon te maken. Een jongen van een jaar of zestien duwde een kruiwagen voor zich uit met een zak koren erop. Ergens in een uitbouw aan de linkerkant klonk gezang van een vrouwenstem.

Pollie en Olivier wachtten bij de poort, totdat de jongen met de kruiwagen de hoek om was. Even later nam de man die bij de koets aan het werk was, zijn emmer op om deze in de keuken van de herberg weer te gaan vullen. Snel gaf Olivier Pollie een teken dat ze hem moest volgen. Zonder geluid te maken staken ze de binnenplaats over en renden langs een rij stallen. Aan het eind daarvan zagen ze een deur openstaan, glipten naar binnen en trokken hem voorzichtig achter zich dicht.

„Schitterend!" zei Pollie. „We hebben tenminste weer een dak boven ons hoofd! Kijk, daar staat een emmer water. Daar kunnen we ons in wassen. En er ligt hier ook stro genoeg om op te slapen."

„Zie je wel dat het meevalt?" antwoordde Olivier, terwijl hij vergenoegd de stal in ogenschouw nam.

„Maar nu de kwestie van het eten. Ik val langzamerhand van de graat. En jij?"

„Ik heb een ontzettende honger," luidde het antwoord. „Ik wou dat ik maar een poosje in die keuken mocht rondscharrelen."

Olivier ging naar de onderdeur en keek eroverheen. Opeens wenkte hij Pollie dichterbij. Met grote ogen bleven ze het tafereel aanschouwen dat zich op nog geen twintig meter afstand voor hen afspeelde. Boven een vensterbank werden twee handen zichtbaar die een bord vasthielden. Daarop lag een dikke gebraden kip te pronken in een laagje goudbruin vet.

Een seconde later werden de handen teruggetrokken en het bord met de kip bleef staan waar het was neergezet. Gelijktijdig draaiden de beide kinderen hun hoofd om en keken elkaar stomverbaasd aan. Olivier likte zijn lippen af en gaf zijn nichtje een veelbetekenend knipoogje.

„Olivier, wees toch voorzichtig! Als ze je te pakken krijgen. . ."

„Als, ja. Maar zover is het nog niet. Deze kans kan ik niet voorbij laten gaan. Ik heb u op mijn woord van eer beloofd, beste mejuffrouw Trott, dat u samen met mij aan tafel zou gaan. Als ik me niet heel sterk vergis, draait het inderdaad op een maaltijd met gebraden kip uit."

„Als je maar goed uitkijkt."

„Wat dacht je dan? Blijf jij maar op de uitkijk staan, dan ren ik de binnenplaats over naar dat keukenraam. Als ik het beestje te pakken heb, moet je me zo gauw mogelijk een teken geven, als alles veilig is."

„Als je maar goed uitkijkt!" waarschuwde Pollie nogmaals.

Olivier opende voorzichtig de deur, overtuigde zich ervan dat er geen onraad was en liep snel naar de overkant van de binnenplaats. Hij wilde juist de kip grijpen, toen hij paardegetrappel hoorde, vermengd met het getoeter van een posthoorn. Ergens in een van de bijgebouwen hoorde hij iemand roepen en tegelijkertijd klonken er voetstappen.

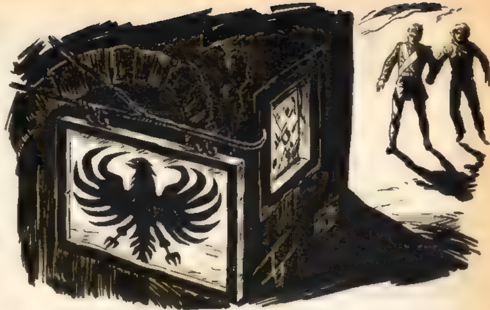
Olivier verstopte zich haastig achter de deur van de keuken, waar hij tot zijn geluk een stapel zakken met graan aantrof, die hem een welkome schuilplaats boden. Met ingehouden adem keek hij om een hoekje en ontdekte tot zijn opluchting dat er niemand in de grote keuken aanwezig was.

Onmiddellijk ging hij naar het raam, haalde de kip nu aan de binnenkant van de vensterbank naar zich toe, graaide in één moeite door een homp brood en een stuk kaas van de tafel en bracht de hele voorraad eten achter de zakken in veiligheid.

Terwijl het hart hem in de keel bonsde, keek hij nogmaals de keuken rond. Aan de wand tegenover zich zag hij een hoge stellage staan met tientallen flessen wijn erop. Bij deze aanblik sloeg hij alle goede raadgevingen van zijn nichtje in de wind. Hij vloog op de stellage af, greep de eerste de beste fles die hij maar te pakken kon krijgen en dook weer in zijn schuilplaats.

Juist op dat ogenblik hoorde hij twee vrouwen naderen. Olivier maakte zich zo klein mogelijk in het uiterste hoekje tussen de muur en de stapel zakken. Hij hield zich zo stil als een muis. Hij had zich meester gemaakt van een heerlijke maaltijd. Het enige, dat hem nu nog restte, was ermee naar de stal terug te keren.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Boven de deur hing een vierkant bord, waarop een zwarte arend was geschilderd.

Wordt vervolgd

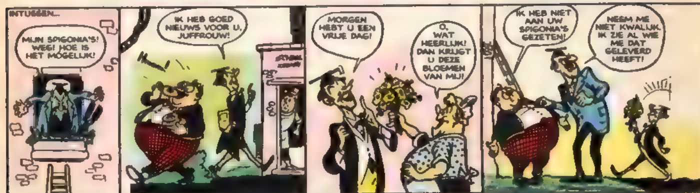
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

Onder ons

Tijdens de regering van keizer Frans Jozef II van Oostenrijk waren de parken van Wenen voor iedereen toegankelijk. De adel, die aan het hof van de keizer verbleef, was het hiermee niet eens. Hij vond het namelijk niet prettig, dat hij, als hij eens wilde gaan wandelen, dit altijd tussen gewone burgers moest doen. De edelen kwamen daarom bij de keizer met het verzoek het beroemde Weense park het Prater voor het publiek te sluiten en alleen voor hen open te stellen, opdat zij tijdens hun wandelingen onder huns gelijken konden zijn. Keizer Frans Jozef, die zeer eenvoudig was, werd erg kwaad over het verzoek en maakte dat de edelen duidelijk met de volgende woorden: „Als ik uw verzoek zou inwilligen, dan kan zelfs ik niet meer in het Prater wandelen, als ik onder *mijns* gelijken wil vertoeven."

Raketten zijn al eeuwenoud

In 1926, vijfendertig jaar geleden, werd in de Amerikaanse staat Massachusetts door Robert Hutchings Goddart de eerste raket afgevuurd, die voortgestuwd werd met een voor die dagen totaal nieuwe brandstof, namelijk benzine vermengd met vloeibare zuurstof. Die raket bereikte een hoogte van zestig meter. Een paar jaren later waren de raketten van Goddart belangrijk verbeterd en kwamen ze tot ruim twee kilometer van de aarde. Sindsdien ging de ontwikkeling van raketten stap voor stap verder en tot welke prestaties men nu is gekomen, hoeven wij niet te vertellen, want daarover kun je bijna dagelijks in de kranten lezen. Een lange weg is het geweest, die deze ontwikkeling heeft afgelegd. Het begon allemaal zo'n dikke drieduizend jaar geleden, toen de Chinezen het buskruit gingen gebruiken. Wat buskruit met raketten heeft te maken? Wel, het buskruit werd het voortstuwingsmiddel, de energie dus voor de vuurpijlen, die de Chinezen later de lucht inschoten. En met de eerste vuurpijl werd ook de allereerste raket afgevuurd, al zullen de Chinezen er in de verste verte niet aan hebben gedacht, dat hun vuurpijlen, die zij later ook bij de oorlogvoering gebruikten, de voorlopers waren van de bemande en onbemande raketten, waarmee men ruim drieduizend jaar later zou trachten andere werelden te bereiken.

S. C. GEORGE

Avontuur in een mijnschacht

Het dorpje Opaal dankte zijn naam aan de sinds lang verlaten opaalmijnen, die op vijf kilometer afstand in de woestijn lagen. Aan die mijnen dankte het trouwens ook zijn ontstaan, want het was gesticht door de delvers, die vroeger, toen er nog veel kostbare stenen uit de grond werden gehaald, in deze streek rijk geworden waren. Omdat er in de woestijn geen druppel water te vinden was, hadden zij hun huizen aan het dichtstbijzijnde riviertje gebouwd. Maar na enige tijd bleek de bodem uitgeput en trokken de delvers naar andere gebieden. Nu was er van het dorp niet meer over dan een rij verwaarloosde huizen en winkels en het Bonanzahotel, waar Tom Proctor en zijn ouders woonden. Er kwamen nog altijd reizigers in het hotel overnachten, want het was op de lange tocht van het noorden naar Brisbane de enige plek, waar zij vers water konden krijgen.

Arthur Proctor, de vader van Tom, verdiende in Opaal genoeg om ervan te kunnen leven, maar niet genoeg om zijn zoon te laten studeren. Om te studeren moest je naar een grote stad en dat kostte veel geld. De droge woestijnlucht was goed voor meneer Proctors gezondheid en hij hield van het eenzame buitenleven, maar zijn vrouw en hij vonden het jammer, dat zij Tom geen goede opleiding konden geven. De jongen had aanleg voor tekenen en schilderen, maar in Opaal woonde niemand die hem daarbij kon helpen. „Om in Sydney te studeren heb je minstens vijfduizend gulden nodig," had zijn vader gezegd, „en tegen de tijd dat wij zoveel geld hebben gespaard, ben je te oud."

„Als ik nu eens een baantje zocht en in mijn vrije tijd ging studeren?" vroeg Tom.

„Op jouw leeftijd verdien je nog niet genoeg," antwoordde zijn vader. „Als je ouder bent, kun je doen wat je wilt. Je bent pas zestien. Je hebt je hele leven nog voor je."

„Mag ik dan proberen in mijn vrije tijd iets te verdienen?"

„Als je soms van plan bent opalen te gaan zoeken," zei zijn vader, „moet je er rekening mee houden dat de oude mijnschachten al grondig doorzocht zijn. Misschien verdien je een paar tientjes, maar het zou jaren duren voor je daar je studiegeld mee bij elkaar had."

„Nou, elk tientje is er één," zei Tom hoopvol.

Hij ging er dus iedere zaterdag op uit. Hij bond een spa en een houweel op zijn fiets, pakte boterhammen in, nam water mee en trapte over de kale vlakte, die schitterde van de zoutkristallen. Een enkele keer vond hij wat kleine steentjes, maar hij bleef hopen op een geweldige vondst.

Op een dag, toen hij weer op het punt stond te vertrekken, zei de radio-omroeper aan het eind van de nieuwsberichten: „De politie verzoekt bekendmaking van het volgende bericht. De heer Henderson uit Witklif is vanmorgen aangevallen door een van zijn knechts en ernstig gewond. De dader is gevlucht; men vreest, dat hij heeft gehandeld in een aanval van verstandsverbijstering. De man is gevaarlijk en de politie raadt iedereen in de omgeving aan zich niet alleen op afgelegen paden te begeven."

Was de reuzengestalte gezichtsbedrog of was het de man van wie men zei dat hij gevaarlijk was?

„Van die ouwe Henderson zou iedereén gek worden," bromde Toms vader. „Die man is slecht voor zijn personeel, dat is algemeen bekend."

„Je moest vandaag maar niet weggaan, Tom," zei zijn moeder angstig.

„Maak je maar niet ongerust," zei vader. „Witklif is hier vijftig kilometer vandaan en met deze hitte komt een mens niet ver. Ze zullen die man vanavond wel te pakken hebben. Maar kijk in elk geval goed uit je ogen, Tom, en kom dadelijk naar huis als je een vreemde ziet."

Tom klom op zijn zwaarbeladen fiets en begon aan de tocht door de woestijn. Het was erg warm en hij moest goed uitkijken waar hij reed. Diep in zijn hart hoopte hij dat hij nu eens geluk zou hebben bij het zoeken.

Tom zocht niet alleen opalen om geld te verdienen, maar ook omdat hij ze mooi vond. Hij had wat kleine steentjes bewaard om er telkens naar te kijken: groene, rode, witte, harskleurige en een rode vuuropaal. Aan de droom van alle delvers: de donkere opaal, waar alle kleuren van de regenboog in schitteren, durfde hij nauwelijks te denken. Die was zo zeldzaam en kostbaar, dat hij van één steen zijn hele studie zou kunnen betalen.

Opalen worden niet, zoals sommige edele metalen en edelstenen, bij hopen gevonden. Je moet als het ware in het wilde weg zoeken tot je iets vindt. . . of niet. Als dat laatste het geval is, begin je op een andere plaats opnieuw. De oude schachten in de woestijn waren doorgaans niet dieper dan een meter of drie met een enkele van zes of zeven meter ertussen.

De vele zandstormen maakten het de delvers onmogelijk in de openlucht te bivakkeren; daarom was er bij elke groep schachten een onderaardse kamer gegraven, die een meter of vier onder de grond lag. Kisten waar conservenblikjes in gezeten hadden, deden dienst als stoelen, een plank op twee kisten diende als tafel en de schoorsteen bestond meestal uit aan elkaar gelaste blikjes. Als de delvers ergens anders heen trokken, lieten zij hun meubels in de onderaardse kamer achter.

Tom had de ene schacht na de andere doorzocht en daarna de afvalhopen, die ernaast lagen. Alles bij elkaar had hij er een paar tientjes mee verdiend. De mensen die vóór hem waren geweest zouden wel meer gevonden hebben, dacht hij. Hij had allerlei verhalen gehoord over opaaldelvers, die een houweel in de grond sloegen en dan direct al genoeg kostbare stenen vonden om de rest van hun leven te gaan rentenieren. Maar hij had nog nooit zo iemand gezien of gesproken.

Na een tijdje kwam hij bij de opaalvelden aan. Hij ging naar een schacht waar vroeger eens een kostbare vondst was gedaan. De ingang naar de onderaardse kamer die erbij hoorde was ernaast; een schoorsteen van blik kwam even boven de grond uit.

Tom haalde zijn gereedschap van zijn fiets en droeg het naar beneden met zijn boterhammen en een grote fles water. In de kamer zag het er net zo uit als overal: sinaasappelkisten in plaats van stoelen, een plank bij wijze van tafel, een gekleurde kalender aan de wand en over alles een dikke laag stof. Toen klom hij weer naar boven, waar de zon onbarmhartig op de droge, stoffige vlakte brandde. Voor hij de afvalhoop begon te onderzoeken, keek hij even naar de schacht, waar het afval uit was gekomen. Hij was erg diep, misschien wel zeven meter. Tom draaide aan het handvat van de windas naast de schacht. Het ding kraakte en kreunde, maar het werkte nog. Het touw was gerafeld, maar nog bruikbaar. Aan de ene kant hing een ladder van ongeveer drie meter tot halverwege de schacht af; daar begon aan de andere kant een tweede ladder, die doorliep tot beneden. Op deze manier moest je dus altijd onderweg overstappen.

Tom begon ijverig te werken en zijn ochtend was niet helemaal verloren. Tegen de middag had hij vier kleine opalen gevonden, maar ze waren niet veel waard. Hij deed ze in zijn zakdoek en stopte die in zijn broekzak. Als hij gegeten had, zou hij nog wat aarde in de schacht onderzoeken.

Hij stond op en rekte zich uit. De zon was nu omfloerst door zwarte stofwolken en er dansten snel ronddraaiende zuilen van stof over de glinsterende vlakte in de richting van de schachten. Een ogenblik meende hij in de trillende hitte een reusachtige, geknielde gestalte te zien, die moeizaam overeind krabbelde en als een kerktoren tegen de lucht afstak. Toen onttrokken de stofwolken de vage figuur aan het gezicht en Tom ging langs de ladder naar de onderaardse kamer om bescherming te zoeken voor de naderende zandstorm.

Hij wist dat je in de woestijn gauw last

had van gezichtsbedrog: een hut leek dan zo groot als een kasteel, een schaap zo groot als een olifant, stenen leken rotsen en schenen opeens in beweging te komen. Zo had hij weleens een rots voor een mens aangezien, maar de gestalte die hij zo juist had waargenomen, was zo levensecht, dat hij er bijna zeker van was dat het deze keer geen gezichtsbedrog was.

Er liep onwillekeurig een rilling langs zijn ruggegraat. Zou het de ontsnapte krankzinnige van Henderson soms zijn geweest? Even later barstte de zandstorm in alle hevigheid los, de wind gierde boven zijn hoofd, het werd donker en zelfs in zijn schuilplaats woei het verstikkende stof naar binnen. Tom knoopte zijn zakdoek voor zijn mond en stopte de opalen, die in zijn zakdoek gezeten hadden, los in zijn zak. Hij begon ernstig na

nog voor hij iemand of iets kon onderscheiden. Tom begreep dat de man zijn fiets had zien staan. Hij had een opvallend schelle stem. Tom herinnerde zich opeens dat krankzinnigen buitengewoon sterk waren — dat werd tenminste beweerd en hij kreeg het zo benauwd, dat hij vliegensvlug de ladder opklom. Hij was al halverwege toen de man hem probeerde te grijpen. Een hand pakte zijn enkel beet. Hij rukte zich los, krabbelde naar boven en begon te rennen. Zijn fiets stond er nog, maar daar zou hij op dit oneffen terrein alleen maar last van gehad hebben. De man was intussen ook naar boven geklommen en achtervolgde hem, struikelend over losse stenen en aan één stuk door schreeuwend. Hij kon harder lopen dan Tom had gedacht. Maar nu Tom wist wie zijn tegenstander was, was hij minder

van het touw, dat aan de katrol van de windas hing, en viel voorover.

Tom riep een waarschuwing, maar de man verdween op hetzelfde moment met een gil in de diepte. Het handvat van de windas draaide als dol in het rond. Tom hoorde een doffe smak en daarna niets meer. Hij holde terug naar de schacht. Op de bodem lag een bewegingloos lichaam met één been onder zich. Het was nu doodstil. Tom vreesde dat de man zijn nek gebroken had, maar even later hoorde hij hem kreunen. Als hij nu naar huis ging om hulp te halen, zou zijn vader de dokter kunnen laten roepen, maar in de tussentijd kon de man op de bodem van de schacht wel dood gaan.

Toen hij halverwege de eerste ladder was, drong het pas tot hem door dat de man ook nu nog gevaarlijk kon zijn.

Diep in zijn hart hoopte hij dat hij nu eens geluk zou hebben bij het zoeken.

te denken over de man die hij had gezien. Bang was hij niet, maar het was een allesbehalve prettig idee iemand te ontmoeten die men voor een gevaarlijke krankzinnige hield. Maar misschien had de man wel hulp nodig. . .

Na een kwartier werd de storm minder. Het begon lichter te worden. Tom besloot te gaan kijken of hij de man kon helpen en stond op. Maar op datzelfde ogenblik schrok hij van een schelle, langgerekte kreet. Er viel iemand vlak langs hem heen en kwam onder aan de ladder in het zand terecht. Tom had zich plat tegen de muur gedrukt in de hoop niet gezien te worden en stilletjes te kunnen ontsnappen. Maar de vreemde man begon te schelden en dreigementen te brullen

bang dan eerst. Hij kende het terrein goed en was lenig en sterk. Tussen de hopen aarde zou hij zijn achtervolger wel kwijtraken. Daarna kon hij zijn fiets pakken en over de vlakte naar huis rijden.

Zijn plan scheen te lukken. Het geschreeuw klonk minder luid. Tenslotte hoorde hij niets meer. Hij had juist zijn fiets bereikt, toen hij de gestalte opeens naderbij zag sluipen. Hij gooide zijn fiets weer neer en holde weg. Nu was hij van plan te blijven hollen tot hij thuis was of erbij neerviel van vermoeidheid. Toen hij over zijn schouder keek, zag hij iets vreemds. De krankzinnige was op zijn fiets geklommen en probeerde hem zo in te halen. Maar hij botste tegen de windas aan en viel. Toen greep hij het eind

Maar zelfs als hij bij bewustzijn was, kon hij na zo'n val toch niet veel kwaad meer doen. Tom had het eind van de eerste ladder bereikt en viel er bijna af voor hij zich herinnerde dat de tweede ladder aan de andere kant hing. Een paar tellen later onderzocht hij de bewusteloze man. Hij had een been gebroken en had bovendien nog verscheidene andere wonden. De man kon hier niet blijven liggen, maar kon hij hem die twee ladders opdragen? Tom wist dat iemand met een beenbreuk niet vervoerd mocht worden, maar in dit geval zat er niets anders op. Hij ging met zijn volle gewicht aan het touw van de windas hangen: het hield. Toen bond hij het uiteinde vast onder de armen van de gewonde, liet hem liggen waar hij lag en

klom de schacht uit. De bovenste ladder wiebelde vervaarlijk.

Eenmaal boven gekomen begon Tom zijn last op te hijsen. Hij moest zich zo inspannen, dat het zweet hem aan alle kanten uitbrak. Langzaam maar zeker kreeg hij het slappe lichaam naar boven. Maar hij liet van verbazing het handvat bijna los, toen er uit de mond van de gewonde een stroom van verwensingen en scheldwoorden kwam.

Hoofd en schouders van de man kwamen boven de rand van de schacht te voorschijn. Tom wist niet wat hij moest doen. Hij zou één hand moeten loslaten om de man beet te kunnen pakken. Hij dacht even na en wierp zich dan snel met zijn volle gewicht op het handvat van de windas, pakte met beide handen de schouders van de man vast en trok hem over de rand van de schacht. De gewonde gilde van pijn. Nu kon Tom de windas loslaten en hem in veiligheid brengen. Hij plaatste hem in zittende houding tegen een afvalhoop, op een plek waar hij wat schaduw kreeg. Zodra de man zat, viel hij flauw van pijn.

Tom liet zich ook op de grond vallen. Hij trilde van moeheid en bleef liggen hijgen, tot hij weer op adem gekomen was. Hij moest nu hulp gaan halen. Hij voelde in zijn zak of hij de opalen nog had, maar er zat een gat in zijn zak; ze waren weg. Nu had hij toch de hele ochtend voor niets gewerkt. Eigenlijk vond hij dat nog erger dan de angst die de krankzinnige hem had aangejaagd.

Hij ging terug naar de onderaardse kamer, maar kon ze niet vinden. Wel pakte hij zijn boterhammen en de fles water en bracht deze naar de gewonde, die zachtjes kreunde, maar nog bewusteloos was. Tom sprenkelde wat water tussen zijn lippen. Zodra de man het bewustzijn terugkreeg, begon hij weer luid te schreeuwen en met zijn vuisten te dreigen. Tom liet de fles water bij hem staan en sprong behendig buiten zijn bereik.

Er bestond nog een kansje dat de verloren opalen op de bodem van de schacht lagen. Tom was vastbesloten ze, als het ook maar enigszins mogelijk was, terug te vinden. Hij klom vlug naar beneden, maar door de val en door het ophijsen van de man was er veel los zand op de bodem terechtgekomen. Hij zocht even met zijn handen in het zand, vond een paar kleine steentjes, stak ze in zijn zak om ze later op zijn gemak te kunnen bekijken en klom weer naar boven. De bovenste ladder wiebelde nu nog erger en Tom zette zijn voeten voorzichtig op de sporten. Toen hij boven was en zich over de rand had gehesen, braken de twee roestige haken, waaraan de ladder had gehangen, af. Eén tel later viel het ding met veel lawaai in de schacht. Was het een ogenblik eerder gebeurd, dan zou hij nu gevangen zitten of zwaar gewond zijn. Misschien is het wel waar, dat opalen ongeluk brengen, dacht Tom. Toen hij zich omdraaide, zat de gewonde hem onheilspellend aan te kijken. „Ik ga hulp halen," zei Tom. „Ik blijf niet lang weg, maar probeer u niet te bewegen. U hebt een been gebroken." Hij nam zijn fiets en reed naar huis.

„Geef jij de boodschap door, Annie," zei vader Proctor tegen zijn vrouw. „We moeten de dokter hebben en de politie. Zeg maar dat we die gek van Henderson gevonden hebben en dat hij zijn been gebroken heeft. Tom, leg die matras van de logeerkamer in de bestelwagen. We moeten hem vervoeren, al zal dat niet meevallen."

„Wees voorzichtig, hoor," riep mevrouw Proctor nog, toen ze wegreden. „Ze hebben gezegd dat hij gevaarlijk is."

Haar man hield een dikke stok omhoog. „Daar kun je een os mee vellen als het moet," riep hij.

Hun patiënt lag nog net zo als Tom hem had achtergelaten. Zijn stem was nog even krachtig als tevoren en de woorden die hij riep waren nog altijd even onvriendelijk. Meneer Proctor stapte uit de auto en liep op hem toe. Maar opeens bleef hij staan en begon te lachen. . .

„Dat is dus de gevaarlijke krankzinnige. Wel, wel, als dat Peter Morgan niet is. Henderson heeft hem zeker een onverdiend standje gegeven en toen een harde klap teruggekregen. Hee, Peter," riep hij, „ben je helemaal hierheen gekomen om water te drinken?"

Morgan keek hem zuur aan. „Die rommel drink ik nooit," zei hij. Zijn gezicht vertrok tot een grimas, die het midden hield tussen een grijns en een glimlach. „Die jongen. . ." zei hij haperend en wees op Tom. „Ik was door de zandstorm overvallen. Mijn ogen zaten potdicht door dat verwenste fijne goedje. Ik zag hem lopen en ik wilde hem vragen of hij me wilde helpen. Maar hij holde steeds weg en ik kon hem niet krijgen. Op het laatst zag ik niks meer en tuimelde in die schacht."

„Je mag blij zijn dat je er levend afgekomen bent," zei Toms vader.

„Een flinke vent, die jongen van jou, Arthur," vervolgde Morgan. „Hij heeft me uit de schacht gehesen met m'n gebroken been en al. Ik had het wel uit kunnen gillen van de pijn. O, als ik er nog aan denk. . ."

„Nou, gillen deed u ook, hoor, en niet zo zuinig," zei Tom, terwijl hij voorzichtigheidshalve een stapje achteruit deed.

„Hou je nou maar kalm, Morgan," zei Toms vader. „We moeten zien dat we jou in de wagen krijgen, op die matras."

Al was de afstand niet groot, het vervoer greep Morgan zo aan, dat hij blij was toen hij rustig in een bed op een dokter kon wachten. „Het spijt me dat ik je bij je graverij heb gestoord, Tom," zei hij. „Heb je iets gevonden?"

„Ja, maar ik heb het weer verloren, toen ik u uit de schacht haalde," zei Tom. „Dit zal wel niks zijn, wat ik hier heb." Hij legde de stenen, die hij in het zand had gevonden, op een tafeltje naast het bed. Morgan hield ze stuk voor stuk tegen het licht, tot hij er één zag, die alle kleuren van de regenboog scheen te weerkaatsen.

„Arthur," schreeuwde hij luid. „Kijk eens hier."

„Een zwarte opaal," fluisterde Toms vader. „Gefeliciteerd, jongen, nu kun je studeren, hoor."

Toen Tom dat hoorde, lachte hij van oor tot oor. Hij omhelsde zijn moeder, zijn ouders omhelsden elkaar en het duurde wel een paar minuten voor zij weer naar hun patiënt omkeken. Maar die was weer flauwgevallen. Van verbazing.

Hij kreeg het zo benauwd, dat hij vliegensvlug de ladder opklom.

Puzzelen om prijzen nr. 14

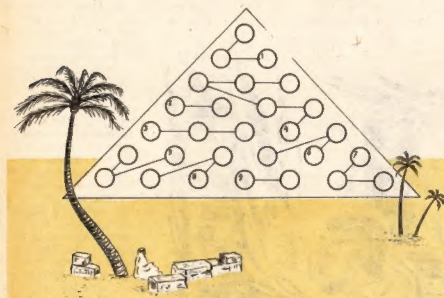
In de driehoek op onze tekening staat in het kort beschreven wat een piramide eigenlijk is. De beschrijving kun je vinden door in de cirkeltjes de woorden volgens onderstaande omschrijving in te vullen. Het woord begint in het cirkeltje met het cijfer; voor het invullen van de andere letters van het woord moet je de lijntjes volgen naar boven, beneden,links of rechts. Woord 4 bijvoorbeeld loopt dus eerst naar boven, dan naar links, tenslotte naar rechts. Als je alle woorden goed hebt ingevuld, kun je van boven af, op de gewone manier van links naar rechts lezend, een zin vormen. *Alleen deze zin*, die een beschrijving van een piramide geeft, *stuur je op een briefkaart* naar het bekende adres:

Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.

Nog eens: wij verwachten alleen briefkaarten. Bij vorige puzzels kregen wij weleens te maken met het vreemde geval, dat zeer veel lezers de tekening van de puzzel uitknipten, er de oplossing in schreven en alles in een enveloppe stopten. Dat is niet afgesproken; wij krijgen dus *alleen* briefkaarten met niets anders dan de oplossing. Een uitzondering maken wij voor onze lezers op Curaçao, Aruba enzovoort; zij mogen een brief sturen, want zij kunnen daar niet overal een briefkaart krijgen!

Ook nu hebben wij weer vijftig mooie prijzen beschikbaar: een paar rolschaatsen, tafeltennisspellen, vierkleurenpotloden en boeken.

De oplossingen moeten op z'n laatst op maandag 20 november binnen zijn. Voor onze lezers in het buitenland wordt het maandag 4 december.

De omschrijvingen zijn:
1 Bovenste rand van een dak
2 Soortelijk gewicht (afkorting)
3 Inwoner van Finland
4 Zeebanket
5 Lang en smal plankje
6 Naaldboom
7 Stalen rasp om hout of metaal glad te maken
8 Bijwoord met de betekenis van: op die tijd
9 Voegwoord

OPLOSSINGEN PUZZELS VORIG NUMMER

G	O	U	D		A	R	M	O	E	D	E
R		I	E	T	S		O	N	D	E	R
O	E	V	E	R		S	O	M		N	
E		E	L	A	S	T	I	E	K		H
I	E	R		P	R	O		N	O	D	E
E			R	E		E	L	S		A	L
N		A		Z	O	R	G		A	R	M
	D	R	E	E	F			A	L	T	
B	U	I	L			T	A	R	T	E	N
O	N	A	A	R	D	I	G		O	L	M
N			N	U		E	A		O		
S	T	A	D	I	O	N		O	S	L	O

Toevoegpuzzel

B + rood = Brood;
M + uil = Muil;
F + iets = Fiets;
S + nel = Snel;
W + ezel = Wezel.

De eerste letters van de toegevoegde woorden vormen het woord ruïne.

Dubbelwoorden

EZEL is een zoogdier, maar ook een standaard voor schildersdoek.
GIER is een vogel, maar ook een vloeibare mest.
BOK is een zoogdier, maar ook een zitplaats vóór op een rijtuig.
SCHIMMEL is een paard, maar ook een zwam.
KAPEL is een vlinder, maar ook een kerkje.
SLANG is een reptiel, maar ook een elastische buis.

Spreekwoordrebus

HOGE BOMEN VANGEN VEEL WIND

Dickie Dapper

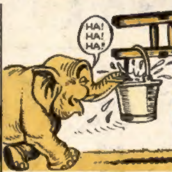

COCO
DE CLOWN

COCO, WIL JIJ JUMBO EVEN WASSEN?

HOE MOET IK DIT NU ALLEMAAL DRAGEN?

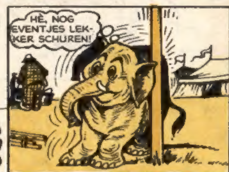

ZO GAAT HET!

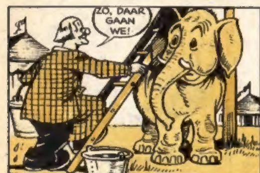

HA! HA! HA!

JIJ, LELIJKE VLEGEL!

NU EERST NIEUW WATER HALEN.

HÈ, NOG EVENTJES LEKKER SCHUREN!

ZO, DAAR GAAN WE!

O, IK BEN TE HOOG!

HELP! JUMBO, KOM DIRECT TERUG!
IK WIL NIET GEWASSEN WORDEN!

HELP ME ER TOCH AF!

WACHT, IK HEB EEN IDEE!

LATER OP DIE DAG...
DAMES EN HEREN, DIT IS COCO, DE KAMPIOEN-PAALZITTER!

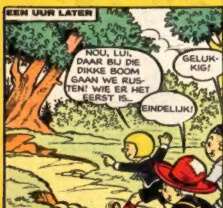

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.